

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. *Mavrillii, Episcopi Andegauensis: Ex ea quæ est per Fortunatum. Claruit temporib. Theodosij Imper. & Honorij eius filij: anno Salutis 394. & seqq. Alius fuit eiusde[m] nominis episcopus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

Redit ad mentem cum suis Porphyrius, & confitetur Iesum Christum.

celebrarent, & eadem die baptizati pro fidei constantia mortem subire se paratos ostenderent. Porphyrius autem sequenti die, immodico perfusus gaudio, ex mortalitatis huius ergastulo ad immortalem vitam migravit.

Tumulus eius miraculis illustris.

Porro Iuuentius virtutum & miraculorum gloria ubique clarus, post 39. annorum decursum, quibus cathedram illam sanctissime administravit, cum beatus Syrus ei cum Nazario & Celso Geruasio & Protasio apparuissent, & vitæ exitum annuiciasent, tertio dein die e corporis habitaculo in cælum immigravit: cuius exuuias deuota Ticinensis plebs multis cum lachrymis ac debito honore in Nazarij basilica recondidit: vbi & nunc vsque virtutibus florent atque miraculis.

De S. Philippo Patre S. Eugenia Virginis, habet lector infra VIII. Kalend. Ianuarij. in vita Eugenia. Vbi obseruandum ex Notis Baronij & Tomo 2. Annal. hunc Philippum nequaquam fuisse Alexandrinum Episcopum, vt scribunt Beda Vsuardus, & Ado: neque rursus Imperatorem, vt Cedrenus in Maximino; Sed præfectum Augustalem Aegypti: Passumq; anno Imperij Severi 10. qui fuit Christi Domini 204. Zephyri ni Papæ 2.

** al. Maurilii, Maurilij. Vide Tom. 4. Annal. C. Baronij. & Notat. in Martyr. Rom.*

VITA S. MAVRILII, EPISCOPI ANDEGAVENSIS: Ex ea quæ est per Fortunatum. Claruit temporib. Theodosij Imper. & Honorij eius filij: anno Salutis 394. & seqq. Alius fuit eiusdem nominis episcopus Rhotomagensis, qui vixit circa annum Domini 1070.

MAY

MAVRILIUS Mediolani splēdidis admodum ortus parentibus, ab ipsis penē incunabulis à beato Martino sacris literis fuit. Sed beato Martino Ariariorum perfidia de ciuitate illa expulso, Maurilius ibidem est demoratus, donec à Sancto Ambrōsio, ciuitatis istius episcopo, Lectoris officium accepit. Interea patre eius, qui totius provincie Hesperiae gubernacula tractabat, defuncto, prole amore caelestium totus incensus, relicta matre, Martinum, qui tūc Turonicam administrabat metropolim, expetit; eidemque diuinis occupatus officijs constanter adhæsit: donec sacris omnib. initiatus, ad ardua magis eniten- dum sibi existimaret. Adeptus itaque sacerdotij honorem, cum monasticæ vitæ disciplinam vitæ adamaret, B. Martino in Domino valere iussu, Andegauorum aggressus est urbem: ubi templum super Ligerim fluuium quadam in villa conuersis idolorum culturis dedicatum inuenit. Quod cum animo eius incredibilem inureret colorem, neq; tamen humana virtute subuere posset, tota mente ad Dominum conuersus precib. incubuit; donec ignis è cælo de missus & fanum & simulacra, & quidquid deniq; immunditiæ erat, momento temporis in fauillam & cinerem conuerteret. Eliminata itaque omni spurcitie, honorabilem Christo fundauit ecclesiam, eamq; populi frequentia & pietatis studio celebrem reddidit: ac bisseis annis, multis clarus virtutibus, sedulo administrauit. Nam & hominis cuiusdā aridas à natiuitate manus Crucis signo mirabiliter curauit: & lamoniacam catenis vinctam & luminib. or-

13. Septē.

A quo de-
ctus.

Ordinatus
Lector.

Illustris S.
Maurilij fam.
milia.

Fanum de-
monum, pre-
cibus suis
mirabiliter
subuertit.

Condit ibidē
Ecclesiam.

Claret mi-
raculis.

batā integrę sanitati pari ratione ac virtute re-
stituit. Ictum quoque à vipera puerum, & toto
corpore tumidum, atque ipsa cum morte lu-
ctantem, Crucis signo ad vitam reuocauit; &
sterili insuper deuexę ætatis fœminę preci-
bus suis partum impetrauit: aliaque sanę effe-
cit, quę minimē vulgare sanctitatis testimo-
nium præbebant.

Non longe à vico Calonnæ, qui viri sancti
incolatu (quanquam diuersis idolorum titulis
decoratus) dæmonibus exosus erat, simulacrū
quoddam mira populi superstitione coleba-
tur. Eo contendens Maurilius animi dolore
sauciū, idolum signo Sanctę Crucis opposito
euertit, dæmonesque, immenso fœtore reli-
cto, in fugam compulit. Deindē simulacris om-
nibus igne concrematis, eodem in loco mona-
sterium condidit: & multos diuturna dæmonis
seruitute oppressos in libertatem Christianam
vindicauit.

Proximis exindē diebus, cū negociatores
inter diuersas mercium copias, Italos vtriusque
sexus per Calonnæ prædium in Hispaniam ve-
nales ducerent, vnus eorum, magno profiliens
impetu ad Ecclesiam confugit; moxque prono-
lutus cum lachrymis pedibus confessoris, ora-
bat redemptionem; fletibus commotus sacer-
dos, sinē mora pro captiuo, ipsius Domino sup-
plicaturus egreditur. Sed Dominus, sprecis
Maurilij precibus, suis innuit, vt ipsi ab aſy-
lo vi auellerent. Ministris impigrē parentibus
& vim facientibus, captiuus immentis clamo-
ribus opem sacerdotis implorare. Sacerdos
verò flexis solo paululum genibus, pijs pro
capti-

*Condit mo-
nasterium
in vico Ca-
lonnæ, fuga-
ris indē dæ-
monibus.*

*Confugit ad
virum Dei
captiuus qui-
dam.*

captiuo ad Deum fudit lachrymas : ad cuius
 roces protinùs tanta vis febrium dominum i-
 us arripuit, vt antè spiritum exhalaret, quã
 ministris vllum remedium adferri posset.
 ius morte subitanea reliqui tanta sunt op-
 essi formidine, vt relicto captiuo sibi vitam
 precarentur; veriti ne terra viuos omnes ab-
 orberet. Vir verò beatus terræ prostratus, im-
 mensis singultibus Christum pro defuncti sa-
 lute precabatur, nec antè è solo surrexit, quã
 defuncto vitam, & captiuo acquireret li-
 bertatem.

His alijsque, quæ studio breuitatis omitti-
 mas, vir diuinus in vico Calonnæ clarus mira-
 culis, ab Andegauenfibus pastore orbatis anti-
 bus expetitur. Fiebat hoc ex mente & consilio
 sanctissimi Præfulis Martini; qui Andegauum
 uenerat, & tumultuantem in electione noui
 amittitis plebem pariter ac nobilitatem seda-
 uerat; cum clarissima sanè sanctitatis testi-
 monia Maurilio perhiberet. Nec ipse solùm,
 sed & Spiritus sanctus in specie columbæ su-
 perius caput in ecclesia apparens, neminem
 ea sacri muneris functione digniorem esse te-
 status est. Itaque Maurilius, & miraculo &
 precibus victus à Beato Martino consecratus
 suscepit sacerdotium, Apostolica redimitus
 simplicitate, ac cordis puritate perlucidus, af-
 fidus precibus, vigilijs, & ieiunijs intentus, vt
 commissum sibi gregem Domino & integrum
 ab omni peccati cõtatione purum restitue-
 ret. Rutilabat in eo tanta Domini gratia, vt nõ
 minora per eum, quàm dudum per Apostolos,
 signa & miracula fierent.

*Precibus ob-
 tinet captiuo
 missionem.*

*Suscitas
 mortuum.*

*S. Martini
 præfulis te-
 stimonium
 de S. Mauri-
 lio.*

*Inuitus ra-
 pitur ad An-
 degauensem
 Episcopatum
 à B. Martino
 consecratus.*

*Quanta ope-
 ratum fuit
 miracula.*

Hhh 4

Quo-

Quodam die viro sancto in basilica beati Petri sanctam solennitatem celebrante, aduenit cum moriente puero matrona; cui quondam sterili eundem suis precibus apud Dominum obtinuerat: postulans, vt antè obitum eum consignare, & contra dæmonum insultus munire dignaretur. Sed præfule diutiùs paululum in sacrosancta oblatione remorante, puer è vita excessit. Expleto autem mysterio vt cognouit antistes, eum nullis munitum sacramenti migrasse, incredibili ea propter dolore saucijs, totum se lachrymis dedit, quòd oculiculam chrisomatis dono consignare distulisset. Cumque diu multumque eam negligentiam deploraret, neque tamen vllam turbata conscientie tranquillitatem inueniret, consilium coepit, vt istud negligentie piaculum durioribus poenitentiae laboribus expiaret. Igitur relicta clam patria, assumptis secum clauibus, sanctorum reliquiarum, quibus Ecclesia Andegauensis decorabatur, conscendit nauim, prius tamen in lapide quodam littoris, transitus sui die inciso. Cumque processisset in altum, claues contemplando mirandoque quare secum eas sumpsisset, de manibus elapsae in æquore submerguntur. Tum verò nouo dolore sauciatus, cum lachrymis exclamasse fertur: Nisi has iterum videre meruero claues, patriam urbemque, quam effugio, nunquam repetam. Transmisso verò mari, mox mutato habitu, professus se hortulanum, cuidam regionis principi se in seruitutem tradidit: vt corpus assiduo labore castigaret.

Interea plebs Andegauensis, calicis sibi quon-

Clam se sub-
ducit ab E-
piscopatu.

Fit Princ-
pis cuiusdã
hortulanus
sanctus Vir.

ISC.

a beati Pe
e, aduenit
i quondam
Dominum
m eum cō
tus munire
aululum in
puer è vita
t cognouit
sacramenti
dolore sau
uidd ouicu
difulfiter.
gligentiam
rbaz con
confilium
m duriori
Igitur re
clauib. san
da Andega
uim, prius
ranstus sui
aleum, cla
uare secum
e in æquore
ore faucia
ur: Nisi has
riam urbē
am. Trans
a, professus
principi se
duo labo
alidus sibi
quon-

ondam commisso viduata pastore, crebris
epit visionibus admoneri, & portentis terre
ve antistitem suum requirerent: ni mallent
minens vrbi excidium præstolari. Itaque ni
o pauore perculsi, habito semel iterumque
onsilio, quatuor eligunt insigni virtute ac fi
e viros, qui sumptibus ex voto collatis & re
s necessarijs ad itineris labores optimè in
tructi, antistitem indagarent, nec, nisi eo in
pcto, ad propria redirent. Igitur legatione
ita, vrbes oppidaque & vicos omnes præter
legunt; omni que ferè perlustrata Europa, sep
timo tandem anno irrito conatu in partes Gal
te reuertentes, diuino ductu ad portum Oce
an maris, qui in Britannia manet minori, per
pserunt; vbi in littore residentes, scriptum,
quod suprà diximus, in silice inuenerunt: Hic
antistite Maurilius, Andegauorum Episcopus,
De ram euidenti alacres facti indicio, conscē
finaui trans pontum abiēre securi. Cumque
in medio tranquillī æquoris vndas secarent,
repentē emersus è gurgite piscis immanis
profluit in nauim. Quo exenterato, reliquia
rum claves de manibus viri sancti in mare de
lapsas, in pisces iecore reppererunt. Quibus tā
dem agnitis, ingenti stupore defixi metuunt,
ne cum ipsis Maurilius naufragium passus ma
ritis belluis esca cesserit. Demissis igitur de
nau ancoris, consilium ineunt, an eo testimo
nio contenti domum redire, an verò cceptum
iter prosequi debeant. Verumenim verò nocte
sequenti omnes pariter cælesti visione admo
niti sunt; vt omissio inani timore, confidenter
pergerent, & cceptis fælicibus antistitem in
patriam

*Septem an
nis tota ferè
Europa per
quiritur.*

*Vide rem
stupendam.*

patriam reducerent. Ea visione cuncti mirificè roborati, iter peragunt, Angeloque ductore, ad ædes principis, cui vir sanctus deseruiebat, perueniunt. Ingressi autem, ilicò Maurilium, vt cum oleribus, quibus princeps vt consueuerat, præstò esset, inclamari audiunt. Illi verò seo nomine protinùs excitati, oculorum aciem in omnes partes dirigunt: nec mora, cum oleribus Maurilium accurrentem conspiciunt. Ibi tum gaudio pariter & admiratione confixi, confestim pedibus illius prostrati magno cum fletu rogant, vt propriæ ecclesiæ ac ciuitati subueniat. Ipse verò stupore similiter defixus, cum se negare non posset, cum lachrymis repugnare, asserens se & voto & iuramento constrictum, nequam in patriam rediret, nisi submersas in mari clauas videre mereretur. Tum illi statim eas depromentes, cuncta quæ in mari viderat, quæque pertulerant, ex ordine referunt. Statim fama hæc peruoluit, ipsumque sollicitat regē. Mirantur cuncti, & quem vt hortulanum habuerant, nunc vt beatissimum Præsulem venerantes adorant.

Tandem inuenitur vir beatus.

Nota hic diuinam providentiam.

Cæterùm Maurilius tot fatigatus precibus, & miraculis victus, statuit quidē patriam reperere, sed ita tamen, vt tota illa nocte vigilijs & orationibus mentem Domini attentus consulere, eius opē in omnibus implorare vellet. Ecce autē nocte cōcubia, lōgo fessus peruigilio, cum leni sopore oppressus iaceret, vidit Angelum sibi dicentem: Surge Maurili, & populorum te requirentium exequere votum. Nam &

tuis

in sancti mirifi-
 que ducto-
 is deseruie-
 ilicò Mau-
 princeps vi-
 ri audiunt.
 ati, oculo-
 t: nec mo-
 entem con-
 admiratio-
 us prostra-
 orie eccle-
 verò stupe-
 negare non
 , afferens
 am, ne vn-
 bmerfas in
 illi statim
 ri viderat,
 ut. Statim
 citat regē.
 lanum ha-
 uilem vene-
 s precibus,
 patriam re-
 cte vigilijs
 tentus con-
 are vellet.
 perigilio,
 vidit Ange-
 & populo-
 m. Nam &
 culis

in precibus cōmissas tibi Dominus seruauit
 es & insuper reddidit puerū quem diutius
 orans quesuisti. Quid multis? Mane reddito,
 concurrentibus vndiq; populis, magno cū ho-
 re ad nauem deducitur, & traductus, nō mi-
 ori gloria à patria propria excipitur. Taliter
 te propriam regressus ad urbem, nimirū ex-
 stantibus turbis, de Domini promissione se-
 curus, venit ad pueri tumultū. Quo rastris dis-
 cooperto, inuocat diuissimè planctibus Chri-
 tum. Tandem expleta cum lachrymis oratio-
 ne, vtrique consurgunt, Maurilius de oratione,
 & puer de morte. Quem septiformis spiritus
 gratia consecratum, ex euentu vocauit Renatū:
 qui diuinis cultibus ilicò m̄cipatus, & à bea-
 to Maurilio diligenter eruditus, tantis prome-
 nit florere virtutibus, vt post Maurilium pon-
 tificalem Andegauēsis Ecclesiæ cathedrā post-
 hūmus sortiretur vt hæres. Quod si quis fortal-
 si existimauerit fabulosum, Andegauam recur-
 rat ad urbem. Ibi enim inueniet preciosissimū
 Christi confessorem Maurilium immensis vir-
 tutibus florentem & nec minus Renatum An-
 tistitem, successorem ipsius miraculis corus-
 cantem. Sunt enim & alia plurima virtutum e-
 ius miracula huic nequaquam inferiora, quæ
 propositi memores silentio præterimus.
 Vt autem breui compendio quotidianam il-
 lius vitæ conuersationem ob oculos ponamus,
 sanè ab exordio Episcopatus sui ad usq; termi-
 num vitæ, vili tegumento & cibatu pertenui
 contentus, mentem diuinis assiduo rebus intē-
 tā habuit. Diebus verò Quadragesimæ, vesper-
 tibus die tertia cibus, panis inquam aridus, cū
 sale

*Honorificè
 excipitur à
 fidelium
 multitudine
 Andegauēsi.*

*Eccè rē pro-
 fectò stupen-
 dam de pue-
 ro tot annis
 mortuo.*

*Idem resus-
 citatus suc-
 cessit Mauri-
 lio in Epif-
 copatu.*

*Summa quæ-
 dam vitæ S.
 Maurilij.*

fale & aqua tepida, fractas inedia corporis vires non nihil restaurabat: eodemque tempore pedem foras proferebat nunquam: ne mens Deo penitus intenta vanis rerum imaginibus delusa vagaretur. Et quidem cum tanta seueritate corpus tractaret, & triduo plerumque ieiunio conficeret, tamen viribus robustus, & facies rubicunda succique plena occultam Dei gratiam facile declarabat. Nam cum deuenisset planè ætate totum vitæ curriculum infinitis subdidisset laboribus, non caput, non dentes, non visum, non stomachum, non cætera membra dolebat; sed sui semper & ubique similis, in diuina benignitate lætus exultabat.

Summa eius incolumitas in summa abstinentia.

Antè mortē curat sibi parari sepulcrum.

Miracula ad eius funus.

Talibus ergò ab ipsa pueritiæ suæ ætate, florens virtutibus, cum transitus sui diem appropinquare cerneret, haud procul ab Andegau vrbe ad Septentrionalem eiusdem vrbis partem, duplicem sepulturæ suæ cryptam ædificari præcepit. Qua completa, septimo infirmitatis suæ die, ætatis suæ anno nonagesimo, Episcopatus verò tricesimo, pius pastor & doctor, qualem de sacri fontis baptismate sumpsit, talem Idibus Septembris. Omnipotenti Deo animam reddidit. Cum autem die altera sacræ corpus multis psallentium choris ad tumulum portaretur, gemini ex utero matris cæci ad loculum lumen ilicò recipere meruerunt: & alius quidam, triginta plus minus annis paralysis incommodo distentus, osculato beati funeris feretro, pristinam ilicò sanitatem recepit. Cæterum quanti qualisque apud Dominum fuerit meriti, quotidianæ virtutes & miracula, quibus eum Dominus exornare digna-

gnatur, luce meridiana clarius testantur.

ITA S. AMATI, PRESBYTERI ET
 Abbatis Monasterij Romarici: Ex ea qua est a
 V. P. Laur. Surium. Floruit temporibus Clo-
 tharij Regis Franc. anno Domini 617.

Vide Tom.
 3. Annal. C.
 Baron.

13. Septē.
 Patria &
 parentes S.
 Amati.

AMATVS præclarę indolis puer in sub-
 urbio ciuitatis Gratianopolitanę cla-
 ris admodum Romanę stirpis ortus na-
 tus, patrem habuit Theodorum nomine;
 cum alijs laudibus tum virtute in pri-
 oribus, & religione ornatissimum. Qui cum iam
 ad oblationem filium monasterio oblaturum deuouif-
 se, Amatum ad Agaunense cœnobium dedu-
 citur diuinis humanisque imbutus literis de
 quocumque vitę genere maturę prudenterque se-
 re dispiceret. Sed cum puero, deindē viro
 nihil monastico statu salutarius, nihil ad ani-
 mi tranquillitatem iucundius videretur, an-
 tiquo modum triginta eodem in loco perpe-
 tuose studijs & disciplinis exercuit mona-
 sticus; adeoque magis magisque indies diuino
 amore incaluit, vt intimam assiduo solitudinē
 cogitaret. Itaque clam monasterio egressus,
 haud procul ad excelsi cuiusdam montis rupē
 se cōtulit. Interim ab Abbate & fratribus ma-
 gno studio quæsitus, tandem triduano exacto
 itinere, agrē inuenitur. Repertum orant fra-
 tres, vt ad monasterium redeat, suaque præsen-
 tia Abbati cæterisque eius causa anxijis mœro-
 rem adimat. Respondet ille: Sinite, quæso, fra-
 tres, sinite me in hoc angusto loco mea lugere
 peccata, & Redemptori meo sedulo inferuire.
 Cùm

Triginta an-
 nis est mona-
 chus.

Clam petie
 desertum lo-
 cum.